

[J. P. Larsen.]

„Konservatismens Fjender regner, at det er et Held, at Valget staar for eller imod Forsvaret.“

Den 23. April lod samme Blad en fhv. Oversygeplejerske ved Hæren skrive et bombastisk Opraab, der sluttede med Ordene:

„Lad os derfor den 24. stemme paa dem, der vil gøre mest for at forsvare vort Land mod Angreb udefra.“

„Nationaltidende“ lod sig sende et anonymt Telegram fra Buenos Aires, hvori stod, at

„Danskheden i Udlandet forventer, at Nationen ved Valget giver Fædrelandet et Forsvar, som sikrer dets Prestige i Udlandet, og muliggør Overlevelse af et frit Danmark til kommende Generationer.“

Den 20. April skrev samme Blad:

„Saa tager da Konservatismen den Fane, ingen anden finder det fordelagtigt at kæmpe under: Fædrelandets!“ —

ja, og vi tog Stemmerne!

Fra socialdemokratisk og radikal Side blev der ikke under Valgkampen, saa lidt som nogen Sinde tidligere, lagt Skjul paa, hvad der var Hensigten, om Valgene gav Tilslutning. Den danske Vælger stod fuldt ud orienteret paa Valgdagen. Derfor blev ogsaa Vælgerdommen saa knusende, som Tilfældet var. Der er efter denne Vælgerdom ikke Flertal i Befolkningen, hverken for Ordningen af 1922, for det Brorsenske Forslag med Ændringer, for Generalernes Forslag eller for det konservative Forslag, hverken det, de forelagde i Udvalget i Vinter, eller det, de nu muligvis faar udarbejdet. Det, Vælgerne store Flertal gav Udtryk for, var, at Afrustningsvejen skal betrædes og betrædes snarest.

Man kunde saa spørge: Hvad vil saa Konservative og Venstre? At Konservatismen, der altid arbejder paa egen Undergang og med afgjort Held, vil sidde Vælgerdommen overhørig, anser jeg for givet. Men hvad vil Venstre? Det var jo ikke lutter Medvind, dette Parti havde under Valgkampen, heller ikke, naar Talen var om Militærspørgsmaalet. Dette Spørgsmaal har aldrig været populært i Venstre, er det heller ikke nu. Den menige Venstrevælger er nu mere end nogen Sinde overbevist om, at det er haabløst for Danmark at forsøge paa at opstille noget som helst effektivt Forsvar. Det store Vælgerflertal staar den Dag i Dag paa samme Standpunkt i Forsvarssagen som J. C. Christensen, da han i 1899 i dette Ting udtalte som sin Formening, at vi ikke kan værne, men kun konstatere vor Neutralitet.

De kommende Forhandlinger om det foreliggende Lovforslag vil vise, om Venstre har lært af Valget i April, et Valg, der haardt og bestemt slog Døren i for Militærordninger af lignende Beskaffenhed som den, vi lever under, eller som har været fremsat eller skitseret, siden et lignende Forslag som det foreliggende vedtoges her i Tinget i 1926. Det vil ogsaa vise sig, om det andet høje Ting vil udsætte sig for den uundgaaelige Konsekvens af at benytte sit lille Flertal til at bremse Resultatet af Vælgerdommen den 24. April 1929.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling her i dette Ting.

I. A. Hansen: Før jeg kommer ind paa en Omtale af selve Lovforslaget, vil det være nødvendigt for mig at gøre et Par Bemærkninger om selve Grundlaget, de internationale Forpligtelser, som den højtærede Regering vedkender sig i sin Motivering af Lovforslaget, men om hvis Karakter der synes at være en dybtgaaende Uenighed indenfor Regeringens egen Kreds. Nu hørte jeg nok den ærede sidste Taler paa Forhaand ganske summarisk dementere en saadan Modsetning, men nu faar vi se, efterhaanden som denne Forhandling skrider frem. Den højtærede Statsminister har i sin Tale i Genève givet Udtryk for Danmarks Stilling i disse Ord, som vi fra vor Side kan underskrive:

„Danmark føler sig ikke truet af nogen af sine Naboer. Den Fare, som kan frembyde sig for os, er en almindelig Krig, hvori de store Magter deltager.“ I sin Forelæggelsestale her i Tinget den 3. Oktober præciserede den højtærede Forsvarsminister denne Fare i disse Sætninger, som jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at citere sammen med enkelte andre ganske korte Citater. Den højtærede Forsvarsminister siger:

„Man har fremhævet Gang paa Gang, at det, der gjorde Danmarks Stilling yderst vanskelig, var Adgangsvejene til Østersøen og dette, at i en vis Situation kunde disse Adgangsveje blive Interesseomraade for de stridende Parter“ og, føjede Ministeren til:

„desværre, jeg erkender, at en saadan Situation kunde komme, og at det vilde være en Ulykke for Danmark, om det skete“.

Det er fuldkommen rigtigt. Her, hvor Adgangsvejene til Østersøen er, truer i første Række Faren for Danmark. Men hvilke Konsekvenser drager nu Regeringen